

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 149

15 cèntims

8 març 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CAMEROS, 3 (Passatge Orfèd Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉFON 1114

- Vostè no es curarà fins que es posi a règim.
- Em posa amb un compromís, senyor doctor. Quin règim haig d'adoptar, el vell o el nou?

RENOVACIÓ

No és cap secret, ho havem dit mantes vegades, que els catòlics ens obstinem a mantenir moltes ficcions. Trobaríem algunes entitats que no tenen cap influència social i no obstant s'enugen si algú es disposa a treballar. A tot arreu del món es creen entitats per a exercir una missió determinada, en canvi a casa nostra moltes vegades les creem per a dificultar l'actuació d'una entitat que treballa més que nosaltres.

Sentireu senyors que defensen la seva entitat talment com si defensessin el crèdit d'una botiga. Per què el meu veí ha de treballar, si ja treballem nosaltres? Aquest és el raonament que es fa molta gent. Voldrien que ningú els fes la competència i que tothom els ajudés, però ells no volen ajudar a ningú.

Cal que ens treiem del damunt aquestes mesquineses. Si nosaltres no tenim gent i en canvi en té el veí i aquest és un bon catòlic i està ben orientat, per què hem de veure amb mals ulls els seus èxits? És necessari que es facin bones obres, i, per tant, hem d'ajudar a aquells que les fan baldament no hagi estat demanada la nostra col·laboració.

Hi ha senyors que s'enfaden si no els consulteu. Creuen que no pot fer-se res de profit sense la seva cooperació. Voleu un error més gran?

Els homes que exerceixen un apostolat, s'han d'anular. Aquell que fa obra personal, no és un apòstol, sinó un home vanitos que treballa per la seva pròpia glòria.

Es una cosa ben graciosa i ben poc edificant, veure com es combaten les entitats que haurien d'unir-se per anar contra l'enemic comú. Fins trobaríem alguna entitat que encara ningú sap per què serveix, que seria capaç de donar diners a un agrupament per tal que hi anés a portar una alenada de vida. Aquestes coses fan riure i fan pena. Quan una entitat fracassa el millor que pot fer és liquidar i no entorpir la gestió de les entitats que treballen.

Si demaneu la cooperació d'alguna entitat, el president us dirà: Nosaltres no podem perquè els nostres socis no disposen de temps. Tots estem molt ocupats. I sabeu que volen dir aquestes paraules: no us volem ajudar perquè ens pendríeu els socis. Els que han pogut aconseguir trobar un estol de joves, recelen de tothom. Aneu amb compte, els diuen, amb aquella entitat, que no us convé. A l'entorn de cada entitat hi ha uns murs altíssims que priven que s'estableixin corrents de simpatia.

No seria millor enderrocar aquests murs, i treballar conjuntament per tal d'aconseguir la cristianització del poble?

Fa pena veure la vida migrada que porten la majoria de les nostres entitats. La gent en fuig perquè no hi troba ni un alè de vida. Passen els anys i per les seves finestres no hi entren aires de renovació. Sempre són les mateixes. Estan fossilitzades. Al defora es debaten assumptes importants i els homes lluiten enardits. A dins de les entitats la vida s'escola plàcida i tranquil·la, sense sotrac ni trasbalsaments de cap mena.

Potser el nostre mal és el conformisme exagerat. Hem confós la conformació amb la resignació. Un home pot resignar-se a ésser pobre, però no conformar-se amb la pobresa. La conformació el farà ser pobre tota la vida. En canvi si es resigna, tal com fan els bons cristians, però treballa i lluita per abandonar els dominis de la pobresa, pot arribar a enriquir-se.

La nostra gent són massa conformats. Pocs són els que tenen empena per a portar a bon terme una obra transcendental. Si no penseu com la majoria de la gent i no us conformeu amb el quietisme i la indiferència, us diuen revolucionari. El nostre mal no vol soroll. Combatem la premsa dolenta, però la majoria dels catòlics estan subscrits als diaris neutres. Si parlem de fer un bon diari, ben orientat i amb molta informació, us diuen amb un to planyívol que enterneix: Ai, pobre senyor, quins mals de cap que es busca, què no veu que no tindrà vida!

Els homes d'idees ens espanten. Si tenim ja un camí tan fressat, per què n'hem de cercar un altre?

Ah! com us envegem, joventut ardida, que lluites coratjosament en aquelles terres on la teva espiritualitat és perseguida! Lluitant noblement, aconsegueixes ocupar els llocs més preeminents.

La teva bandera és flamejant i l'enarbores ben alta per tal d'encoratjar els homes que van a la lluita a defensar la Religió dels atacs dels sectaris.

Aquí, per què ens hi hem d'amoïnar, si diem que a Espanya no morirà mai la fe?

La Santa Quaresma

Amb el nom *quaresma*, que segons l'etimologia vol dir *quarantena*, s'entén la temporada de purificació i penitència que serveix de preparació a la festa de les festes i punt cèntric de tota la Litúrgia, el gran dia de la Pasqua.

Tot hom ha de convenir amb l'eminent autor de *Le Livre de la prière antique* que "la quaresma és la més antiga, la més rica i, per molts conceptes, la més interessant de les estacions litúrgiques", ço és, de les èpoques d'aquesta creació estupenda que en diem l'*any eclesiàstic*. Encara que la crítica ortodoxa no arriba a admetre, per manca de proves concloents, l'origen apostòlic de l'institució de la quaresma, la seva antiguitat és reconeguda per les investigacions històriques més acurades. Mes no és aqueix punt de la incumbència nostra.

Per fer-nos càrrec que "és la part de l'any en què la Litúrgia es desplega amb més riquesa", com diu A. Lerozey, professor de Sant Sulpici de París, n'hi ha prou recordant que, durant la sagrada quarantena, cada fèria té son ofici propi, quan a les altres fèries de l'any es repeteix la missa del diumenge precedent; i no cal dir la varietat i bellesa de les ensenyances que s'enclouen en tot aqueix seguit de dominiques i fèries quaresmals. Solament "les oracions, — en frase d'un liturgista tan eminent com és Dom Cabrol — són un dels monuments més acabats de la literatura litúrgica".

Jesús dejunà en el desert quaranta dies, com refereixen els evangelistes San Mateu i Sant Lluc (iv, 2). Aquest exemple havia d'influir tard o d'hora en el poble cristià i orientar-lo, segons indica el mateix Ermoni, en la via d'establir períodes de dejuni. El record de l'exemple del Salvador domina en tota la quaresma. Ho anuncia el martirologi, el dimarts de quinagèsima: *Dies cinerum. Incipit jejunium sacratissimae quadragesimae*. "Diada de cendra. Comença el dejuni de la molt sagrada quarantena". Ho canta l'himne de Vespres:

Oïu, benigne Criador,
els nostres precis i sanglots,
fosos en aquest dejuni
de la santa quaresma.

I ho repeteix i explana l'himne de Matines:

Guiats per antiga usança
servem el místic dejuni,

durant la cursa gloriosa

de la desena quatre voltes doblada.

Així ho posaren primer

la llei i els vells Profetes,

després el Crist ho consagrà,

Rei i Senyor de tots temps.

Els Sants Pares han fet ressaltar amb tant d'enginy com d'unció el simbolisme del dejuni quaresmal. Valgui per tots la cita que fa de Sant Ambròs l'autor, ja referit, de *Le Caireme* (pàg. 59): "Quaranta és un nombre místic. Durant quaranta dies fou la terra inundada per les aigües de l'abim; amb un dejuni de quaranta dies obtingué el profeta la clemència d'un cel més serè; amb un dejuni d'altres tants del sant Moisès meresqué la percepció de la Llei. Durant quaranta anys nostres pares, caminant pel desert, aconseguiren el pa dels àngels i la gràcia d'un nodriment celestial, i no pogueren entrar en la terra de promissió fins i tant que hagueren complida la durada del nombre místic. Pel dejuni del Senyor, durant quaranta dies, ens ha estat oberta l'entrada de l'Evangeli. Qui vulgui, doncs, adquirir la glòria de l'Evangeli i recollir el fruit de la resurrecció, cal que no sigui transgressor del dejuni místic que Moisès en la Llei i el Crist en son Evangeli, per l'autoritat dels dos Testaments, han designat com un fidel combat de la virtut".

Pel mateix estil han ponderat el caràcter propi de la quaresma: l'expiació i purificació. Sant Joan Crisòstom deia: "Nostres pares... establiren quaranta dies de dejuni, de pregàries i d'audiència de la paraula divina, a fi que, purificant-nos tots durant aquests dies per l'oració, almoïna, dejuni, vigílies, llàgrimes, exomologesi (confessió) i altres exercicis, ens acostem als sants misteris amb la consciència tan pura com sigui possible". S'alegra de poder anunciar l'arribada de la Quaresma com una època de renovació espiritual, afegint aquesta comparança: "En els camins públics hi ha llocs de parada on els vianants fadigats reposen per prosseguir altra volta la ruta; la mar té riberes i ports on els navegants reposen per emprendre de bell nou llur viatge: el mateix hem de dir de la Quaresma". A la paraula del Pare més eloqüent de l'Església oriental podem unir la majestat de llenguatge amb què es dirigia a son poble de Roma Sant Lleó el Gran, de qui pren l'Església llatina

les lliçons del primer diumenge de Quaresma: "Bé que no hi hagi temps de l'any que no vagi marcat amb els beneficis de Déu, i sempre tenim, per mercè divina, accés a la seva misericòrdia; no obstant, devem en aqueix sant temps treballar amb més zel pel nostre progrés espiritual... disposant-nos per la purificació de cos i ànima a celebrar els sublims misteris de la Passió del Senyor... Per a gran utilitat nostra ha estat establerta aquesta institució divina que ens dona quaranta dies per a recobrar la puresa de les nostres ànimes, rescatant per la santedat de les nostres obres i el mèrit dels nostres dejunis les faltes dels altres temps de l'any... Mes no cal imaginar-nos que tota la perfecció del nostre dejuni consisteix a la sola abstinència dels menjars; puix seria endebades que llevéssim al cos una part de son aliment, si ensems de la iniquitat no allunyàvem l'ànima".

I bona part — diu Dom Cabrol — de peces litúrgiques del tan ric i tan preciós tresor de les oracions d'aqueix temps ha estat escollida segons aquesta norma: que la penitència és el caràcter propi de la Quaresma. Ja a la vigília de Septuagèsima, el martirologi comença anunciant la solemnitat del diumenge següent i caracteritzant-la amb aquesta expressió: *In qua deponitur canticum Domini Alleluia*. "En el qual cessa el càntic del Senyor, l'Alleluia". La supressió de la lloança triomfal que la *veu de l'Esposa* repeteix tan sovint i tan amorosament abocant-hi la flor de ses melodies, ara, demés, va acompanyada del silenci de l'orgue; és més severa la indumentària dels ministres de l'altar, llevant-se el diaca la dalmàtica i el subdiaca la túnica; cessa la solemnitat de les bodes; en la dotzena centúria encara, la creu i les imatges restaven cobertes des del primer diumenge fins al Divendres Sant; els tribunals eren tancats; la casa, entredita; tota acció militar prohibida, no essent en cas de necessitat extrema. Tothom sap que d'aquesta disciplina quaresmal se n'originà la *Treva de Déu*, aquella institució que el nostre Balme pondera tan sàviament, observada per tot arreu on arribava la influència dulcificadora de l'Església, en aquells temps de tan bescantada incultura i que avui, en les altures de la civilització moderna, no ha estat possible guardar ni un dia solament, frustrant-se les nobles iniciatives de nostre Santíssim Pare Benet XV. És que les nacions, cegades per la supèrbia, van desviades de la sabiduria cristiana; és que la quaresma desgraciadament no es coneix gairebé sinó de nom, com un mot del calendari.

* * *

Primitivament era també aquesta la temporada de reconciliació dels penitents públics, culpables d'algun crim públic també i gravíssim; i molt especialment servia la quaresma per a completar la preparació del catecúmens que havien d'ésser batejats solemnement la nit de Pasqua, així com els penitents públics eren absolts el Dijous Sant. La sollicitud maternal de l'Església s'estenia a uns i altres; als qui havien d'ésser sos fills, i en certa manera ja ho començaven d'ésser des de que inauguraven la seva entrada en el catecumenat i rebien el nom d'*audientes* (oients); i als seus fills culpables de faltes gravíssimes que no podien merèixer l'abraç maternal de l'Església, sinó després de la penitència condigna.

Els catecúmens de la classe dels *competentes* s'emportaven de part de l'Església un gran treball de preparació immediata des de bon principi de l'estació quadragesimal fins a la nit solemne de Pasqua. Cada dia rebien una instrucció catequística, molt sovint de llavis del Bisbe del lloc. Encara el Missal i el Breviari contenen records d'aquesta preparació gradual dels catecúmens. I l'alegria i tot l'aire de festa que respira el diumenge quart de Quaresma, la dominica *Laetare*, no tindria una explicació ben plena, si no sabíem que aleshores tocava ja a son terme l'examen o escrutini dels catecúmens, i l'Església s'alegrava ja anticipadament al considerar l'augment de sos fills, d'aquells nous fills de Déu i hereus del cel per la gràcia del baptisme. Quant als penitents públics, per les pràctiques rituals i per la doctrina que els aplicava l'Església anaven comprenent la gravetat de llurs delictes i obrien el cor a l'esperança del perdó.

La cerimònia del *dimecres de cendra* queda encara com monument d'aquell drama que al començament de la quaresma tenia lloc en les esglésies episcopals amb els pecadors a qui la disciplina canònica imposava la penitència pública. A la porta del temple, peu-nus i amb vestit de penitents, eren rebuts pel Bisbe i clerecia; se'ls donava la penitència corresponent a la culpa, i entraven tot seguit dins l'església. Es cantaven els psalms penitencials, eren aspergits amb l'aigua beneïda i cobert de cendra son cap, quedant després llençats del temple, com Adam del Paradís, i trets de la comunió dels fidels. Per esperit d'humilitat i d'expiació voluntària molts cristians s'unien amb els penitents públics, aconsolant-los amb la participació de llurs humiliacions. I al segle XI, quan anà decaient la penitència pública, augmentà aquest desig de voluntària ex-

piació, i l'església ha conservat d'aquella antiga disciplina la cerimònia de la imposició de les cendres, que constitueix una augusta introducció a la severitat de la sacratíssima quarantena.

* * *

Com hem d'aprofitar-nos del temps santificador, dels dies de salut? Les ensenyances de la Litúrgia tenen inestimable valor arqueològic i històric; mes alhora tenen virtut perenne i eficàcia d'actualitat per tothom qui vulgui aprofitar-se'n. I no fruità amb plenitud dels goigs inefables de la Pasqua florida qui no s'hagi subjectat a les austeritats purificadoras de la Quaresma. Com un ideal d'aquesta purificació expiatòria, recomanava a sos companys de l'oratori de Londres l'insigne P. Faber, al principi de la quaresma de

l'any 1862, les pràctiques següents, totes molt ajustades a l'esperit de l'Església i algunes assequibles a tothom.

"Què ha de fer-se d'extraordinari a la Quaresma? Més mortificacions corporals i interiors, com és ara el silenci; procurar la compunció, considerant que ens tocava ja ésser a l'infern; abismar-nos en el pensament de la sagrada Passió, i no amb suavitat, sinó amb mortificació fins al cansanci; no llegir a penes d'altra cosa; guanyar indulgències per l'ànima més devota de la Passió; demanar a Jesús l'esperit d'oració; resar les tres oracions tretes del Missal per a obtenir el do de llàgrimes i llegir el capítol XXI del llibre primer de la *Imitació*".

MARIAN SERRA I ESTURÍ, *Pvre.*

Les futures forces polítiques

El nostre estimat col·lega "El Debate", de Madrid, fa dies que es capté de la necessitat d'organitzar una força política que el dia de demà pugui substituir el Govern actual quan aquest deixi el Poder.

Realment el diari madrileny hi veu clar. Potser cap problema més urgent que el de pensar en el dia de demà respecte a la força organitzada que pugui substituir el Govern actual. Els que de fa anys lluitem en el camp social amb preferència, sabem que res no pot triomfar amb garantia en el camp polític que no hagi estat prèviament caldejat en el camp social. Si es vol la substitució de l'actual estat de coses, el dia que el Directori no vulgui continuar, no tenim sinó dos camins: o l'artificialisme de les organitzacions anteriors al Directori, o el predomini de la veritable vida nacional, que no pot obtenir-se més que amb un despertament general de totes les forces socials adormides i la consegüent organització de les mateixes en els respectius partits polítics.

Es clar que no cal dubtar de l'elecció. El segon ha d'atraure totes les simpaties dels esperits equilibrats i patriòtics.

Però per arribar aquí cal que pensem que una força política a base social no s'organitza de pressa i amb un programa unilateral. Són moltes i variades les tendències socials perquè pensem que totes poden tancar-se en un partit únic. Ni és això possible ni és desitjable. Cal que totes les tendències socials es trobin canalitzades i puguin encarnar en el respectiu programa polític.

Mes, com podrem arribar a això mentre la premsa i la tribuna pública no restin lliures?

Suposem que "El Debate" no pensarà que tots els ciutadans espanyols, com a tals, han de pensar i dir el mateix en les variadíssimes qüestions que avui constitueixen els temes de discussió doctrinal i pràctica de la cosa pública. Suposem que tampoc presumirà el col·lega de Madrid que tots anem d'acord en la major part de qüestions a tractar, ni hi anem tan sols els del camp catòlic en tot allò que afecta la vida pública de l'Estat.

Lavors, quines forces socials vol que esdevinguin polítiques "El Debate" si l'ideari respectiu no poden exposar-lo ni propagar-lo?

La veritat és que no hi veiem el camí.

Aquest número ha passat per la censura militar

El domini de les passions

Segons una estadística que s'ha publicat recentment, l'any darrer varen morir a Espanya cinquanta dos mil infants de malalties hereditàries. Aquests són els que han mort. I els pobres que viuen uns quants anys sofrint horriblement, portant en el rostre l'estigma de pecats que no han comès, quants són? Sols Déu ho sap. Digueu-me, joventut que aneu darrera del plaer i camineu a les palpentes pels camins de la vida, no és una cosa ben horrible que amb els vostres pecats lleueu la vida als fills que no són responsables del vostre materialisme abjecte?

Heu's aquí l'obra destructora de la sensualitat. Els que són donats a la lascívia i són sotmesos a la seva esclavitud, haurien de comprendre la immensa transcendència de llur pecat. No maten únicament el seu organisme, sinó que la mort aleteja sinistrament damunt dels seus descendents.

La majoria dels joves van al matrimoni completament corromputs. Heu's aquí una veritat ben dolorosa. L'home, àdhuc el més pervertit, cerca una dona ben honesta per tal d'unir-s'hi en matrimoni, i ell, en canvi, ofereix a l'esposa un cos nafrat.

I encara trobaríem mares que creuen que l'home, abans d'unir-se legítimament amb una dona, ha d'haver xipollejat dins del llot de la concupiscència. Ah! quin error més gran! Com voleu que respecti la vostra filla un home sotmès a esclavitud de lascívia! Volgueu que el seu espòs sigui honest, per tal que l'amor santifiqui el matrimoni.

L'home sensual és esclau de les passions. Si voleu ésser lliures, cal que sigueu purs. Diu el Dr. Torras i Bages que el sistema de vida del seràfic Sant Francesc té per objecte obtenir la llibertat d'esperit; i la mateixa santedat podem dir que no és altra cosa que la llibertat d'esperit.

Què podeu esperar d'un home que no sap governar les passions? La sensualitat va matant lentament la vida espiritual, i quan un home s'ha enfonsat en el llot l'efiscós del vici, ja podeu dir que el seu esperit és mort. La castedat dona vigòria a l'ànima i aclareix la intelligència. La carn és argila i l'esperit és llum. I si perden aquesta llum, com us atreviu a caminar pels camins de la vida?

No heu vist quina dolçor hi ha damunt dels camps quan el cel comença a blavejar i es fonen els estels tremoladissos? L'herba dels prats és flonja i humida de rou. El sol

posa un polsim d'or damunt de les muntanyes i el cel és transparent com un cristall. Així és l'ànima de l'home cast. Porta tanta llum a dintre que les tenebres de les passions no poden apartar-lo del camí dreturer. Un deixeble preguntava a un filòsof: "Què haig de fer per ésser savi?". "Sigues cast, li va respondre, car la castedat és principi de tota saviesa".

Avui la carn té molts adoradors. Són molts els homes ben conceptuats, que en la intimitat no es recorden que porten a dintre el pit una ànima immortal. Per a molta gent tenir una amiga és el mateix que tenir un bon auto o un bon cavall. És una cosa que dona certa distinció. La moralitat és per als pobres. Sembla que un home de posició social hagi de tenir imprescindiblement una amiga. Així veiem que, amb gran naturalitat, ens diuen: "Aquesta senyora és l'amiga del senyor X".

Què podem esperar d'una societat tan corrompuda? Mentre l'home no trenqui els lligams de la sensualitat, és endebades que esperem que regni la pau entre nosaltres. El pecat és un desordre, i, per tant, no pot portar-nos la pau.

Si, desgraciadament, la nostra carn impura és inclinada al mal, havem d'esforçar-nos a sotmetre-la sota el poder de la raó. No ens deixem portar pel sentiment. No fem mai en privat allò que no ens atreviríem a fer en públic.

No creieu els que us diuen que cal donar-se irreflexivament a la lascívia, per tal de poder seguir sense gaire esforç el camí de la virtut. Això és fals. És que si voleu arribar al cim d'una muntanya molt alta, us posareu a rodolar vessant avall? Per arribar-hi, cal que us arrapeu a les pedres i aneu pujant a poc a poc. Dificilment aquells que s'han submergit en les aigües impures del vici, poden sortir-se'n. Les passions les dominareu posant a l'entorn del vostre cos el cilici de la continència. Continuament els rius i les torrentades porten aigua abundant al mar, i, no obstant, sempre el veureu igual. Per molta que sigui l'aigua que hi aboqueu, mai no arribarà el moment de dir: ja no en vol més. Així són les passions. Són mars sense fites. Doneu-vos a la lascívia, i la passió mai no en tindrà prou. És una set que consum i no pot mai apaivagar-se.

Dominem-la, doncs, aquesta passió impu-

ra i el nostre esperit esdevindrà refulgent. Allunyem-nos dels camins perillosos. No diquen: jo sóc fort i no cauré. Si us poseu al caire de l'abim caureu com els altres homes. Ulisses era fort i, no obstant, es féu lligar a un pal del vaixell per tal que no el sedús el cant enganyivol de les sirenes.

L'enemic és terrible, però el podem vèncer fent brillar l'espasa de l'honestedat.

Els sants sortien victoriosos de les fortes escames de la carn, perquè eren forts espiritualment. Sapiguem imitar-los. La carn ha d'ésser esclava de l'esperit i no l'esperit

esclau de la carn. Sigui l'esperit el rei absolut que ens domini i dicti lleis a la matèria. Armem-lo bé per tal que mai no sigui vençut. Amb la cuirassa de la castedat, serem invencibles. Si Déu ens ha fet intel·ligents i ens ha donat la raó per tal que sapiguem destriar el camí del bé i del mal, hem de fer servir la intel·ligència no per a terrejar i rebolcar-nos en el llot de les passions, sinó per a volar lluny, on no arribin fins a nosaltres les impureses de la vida.

J. CIVERA I SORMANI

Cases i barraques

Anem continuant la tasca, avui potser una mica retòrica, demà sens dubte serà pràctica. Mentrestant anem recollint tot el que es va fent sobre aquest problema; les mides que es prenen per a facilitar la construcció d'estatges, les primes en diners acordades pel Directori a l'ensem que la condonació de tributs per un limitat nombre d'anys, i no volent ésser menys, l'Ajuntament de Barcelona, ja que ha vist que les disposicions que amb caràcter general donava el Directori, no aconseguiren, donada l'actual carestia d'estatges i el preu de materials i mà d'obra a la nostra ciutat, que els propietaris es decidissin a portar a la pràctica ço que amb prou daler tot el món demana per no estar en consonància les despeses amb els rèdits, ha volgut l'Ajuntament de Barcelona millorar la prima acordada pel Directori de 1.500 pessetes per estatge, afegint-hi altres 1.000 pessetes més per tal d'anar de mica en mica posant remei a aquest problema fins avui insoluble.

Ara manca que tot això no resti, com moltes altres vegades, com lletra morta, acontentant-se amb la satisfacció de veure-ho amb lletres de motllo al "Diario Oficial" i a la "Gaceta", i després d'haver fet despeses i omplert plànols, instàncies i recurrent oficines, per manca de consignació de les corresponents partides en els pressupostos de l'Estat i Ajuntament ens quedem encallats, fent ço que en castellà diuen: *Hacer que hacemos*.

No parlàriem així si no haguéssim hagut de passar tots els calvaris que, per desgràcia, s'han de passar quan s'han de complir tots els

tràmits burocràtics que l'Estat posa quan ha de donar diners.

Millor serà que ens equivoquem i que l'escepticisme es converteixi en lloança.

Ara, passant a un altre assumpte, per bé que lligat amb el problema exposat, anem a donar compte del trist, tristíssim espectacle que amb motiu dels temporals en el mar i la recent nevada havem presenciada.

Els habitants d'un sens nombre de barraques, que no són poques les que hi ha des de la Barceloneta a Pequín (6 quilòmetres de renglera i de cara al mar, i en algun lloc de cara i esquena i amb carrers i tot), el temporal primer se'n dugué mar endins algunes d'aquelles immundes desferres. Una criatura fou salvada de la mort dins l'aigua i l'astorament d'aquella pobra gent veient que el mar volia tornar a pendre possessió del que era seu, no es pot dir amb paraules; per altra part, la neu enfonsà moltes d'aquelles construccions inconsistentes i la pobrissalla patint fred sense poder aixoplugar-se enlloc, puix no cabia en cap banda, ha hagut de passar aquesta terrible setmana de mal temps sense abrigalls, sense estatge, sense foc, ni escalf.

A les portes de Barcelona, mentre es llencen els diners en balls i platxeris i altres coses que amb escàndol aquests dies havem presenciada, no es queixi la nostra ciutat si l'anarquia i el comunisme donin algun dia senyals de vida i pertorbin la pau de la nostra ciutat.

J. GUILERA VILLAREAL

De les missions del Caquetà

El bruixot. — Una visita als huitotos

Baptisme d'uns indis

Es tan transcendental l'obra que realitzen els missioners i la seva heroica actuació és tan desconeguda de la majoria dels catòlics, que per això CATALUNYA SOCIAL en parla amb tanta freqüència. Recordeu-vos, catòlics, dels missioners i ajudeu-los. No tothom ha tingut com vosaltres la sort de néixer en un poble cristià.

Avui reproduïm una ressenya que fa el Reverend P. Valentí de Barcelona, caputxí, de les planes estant de la interessant revista "Catalunya Franciscana".

Heu's aquí el que diu el Pare missioner:

Els indis tenen les seves supersticions que cal desarrelar i algunes amb urgència. Entre els *coreguajes* de qui parlo, no manca el seu "bruixot", tal com dic. Aquest vivia allunyat de la resta dels habitants, envoltant-se de misteri i explotant amb ses enganyifes la credulitat dels indis.

La manera de bruixejar era singular i arribo a dir immoral. Ordinàriament recorrien a ell els qui eren robats. Després d'haver rebut "la paga del treball" d'endevinar-los qui era el lladre, s'embriagava amb "yajé", i en aquest estat, diu que veia les coses més meravelloses, coneixia quin era el lladre, on estaven amagades les coses robades, etc...

En saber tot això, crido el bruixot i l'exhorto que no continuï exercint aquella professió, contrària a un cristià, que no podia ésser bona la ciència que adquiria embriagant-se amb "yajé".

Amb l'ajut que em donà el capità de la tribu fou fàcil convèncer el bruixot perquè deixés sa professió. A la nit vaig fer el sermó sobre aquesta matèria per assegurar l'esmena i allunyar aquesta gent de pràctiques supersticioses.

En el riu Sant Pere fa temps que s'establí una tribu d'indis huitotos, el capità de la qual, Innocenci Alvarado, estigué a Curiplaya enduent-se'n algunes famílies d'indígenes. L'existència d'aquesta tribu, segons tinc entès, és deguda a una renyina que tingueren amb motiu de voler declarar la guerra als "coreguajes" del Badoquero, l'abans dit capità; i no essent secundat en el propòsit per la seva gent, despitat, abdicà (?), acollint-se a Curiplaya d'on aplegà gent i fundà sa nova tribu.

El capità Innocenci és jove i intelligent. En

les converses que tinguérem em suplicà que m'interessés per la fundació d'una escola en la seva tribu. Aquesta es compona de deu famílies amb un total de cinquanta individus. Estaven anhelosos que el missioner els visités i el dia assenyalat pel meu viatge vingueren remers huitotos per a dur-m'hi. Sortírem al migdia de la muntanyeta i arribàrem al port de la tribu a dos quarts de tres. Seguint la drecera que va del port al llogaret — que l'havien ornat quan saberen que jo hi aniria —, tardàrem mitja hora per arribar al lloc on s'aixeca la tribu, anomenat "Miraflores", que per cert no escau malament el nom. Els huitotos d'aquesta regió tenen la singular curiositat de voler saber els successos de l'història d'abans del Diluvi; els qui entre ells són anomenats *savis*, només tenen coneixements fins aquella època. Així, doncs, mitjançant l'interpret que m'acompanyava, vaig prometre que els explicaria tot el que succeí abans del Diluvi. Vaig començar a contar-los l'història de la creació del món, d'Adam i Eva, del pecat original, etc... Pensí S. R. amb quina atenció escoltaven tots, per a no perdre ni una síl·laba de la narració per ells tan interessant.

En la tribu de "Miraflores" viu una família arribada de poc de les regions del Caguàn i Guayas; aquesta família es compona de cinc individus. Van del tot despullats, cobrint únicament el que exigeix el rubor amb cinturó de fulles. Els tres barons usen una cabellera llarga i el major d'ells duia un magnífic collar d'ullals de tigre que li penjava pel pit.

Amb roba deixada pel altres indis es vestiren per a presentar-se'm i demanar que els instruís i els administrés el sagrament del Baptisme. Servint-me de l'interpret els vaig explicar els principals misteris de la nostra Religió. Emocionats ploraven els presents, quan l'indi, present de les meves mans el Sant Crist, el mirava atentament i el besava amb reverència i amor. Trobant-lo ben disposat, l'instruí sobre els punts principals i especialment sobre el matrimoni que desitjava contreure. Al dia següent els administraria el Baptisme, per ésser dia de festa i també podria cercar padrins.

Antoni fou el nom que rebé en el sant Baptisme l'indi a qui em refereixo; fins ara havia

portat el nom de Noggarikke. I sabent que Maria era el nom de la Mare de Déu, demanà que s'imposés aquest mateix nom a la qui havia d'ésser la seva esposa i que amb ell es feia cristiana.

Tot el coneixement que de Déu tenien els nous convertits, abans d'instruir-los en els misteris de la nostra Religió, es reduïa a això: existeix un Déu; sense Déu no existiria el món ni res del que en ell hi ha; a Déu no el podem veure, però Ell ens veu a nosaltres; i que la terra és rodona i petita com un "caimo" (semblant una taronja).

Esguardant el món

ALEMANYA

Les despeses d'Alemanya

La Comissió de Pressupostos del Reichstag ha autoritzat el Govern alemany per a emetre un emprèstic per valor de tres cents milions, destinats a cobrir, per única vegada, determinades despeses, que no podran reproduir-se.

ANGLATERRA

Les dones tindran vot als 21 anys

A la Cambra dels Comuns ha estat adoptada una proposició de llei, per la qual es concedeix a les dones de 21 anys d'edat, el dret d'emetre el seu vot en les eleccions legislatives i municipals.

La supremàcia naval al Mediterrani

El "Daily News", establint una comparació entre les forces navals de França, Itàlia i Espanya, i la flota mediterrània de la Gran Bretanya, es pregunta si el Mediterrani no arribarà a convertir-se en teatre de la competència entre les forces navals de les nacions europees. Afegeix que són evidents les raons que hi ha perquè la Gran Bretanya no pugui romandre indiferent a l'equilibri del poder mediterrani.

El crèdit d'Anglaterra als Soviets

El senyor Bakowski ha declarat ésser insuficient el crèdit a llarg termini suggerit pel Govern britànic, i ha preconitzar la concessió per part d'Anglaterra d'un crèdit de tres mil milions de rubles or, posat a la lliure disposició dels Soviets.

BELGICA

Vandervelde es proclama amic de França

En una intervist celebrada pel corresponent de "Le Matin" a Brusselles amb el senyor Vandervelde, l'ex-ministre ha declarat que seria un error groller el considerar-lo un enemic de França, essent així que durant la guerra fou un dels més fermes partidaris que la guerra continués per damunt de tot, fins la victòria definitiva.

Afegí que els socialistes no estaven d'acord amb la política exterior de M. Theunis, però no quant als fins que persegueix, sinó quant als mitjans que empra.

L'ex-ministre terminà dient que la política belga, sigui la que sigui, mai no podrà mostrar-se enemiga de França, i que cap dels seus amics rebutgen el conveni franco-belga amb el desig de provocar una ruptura.

ESTATS UNITS

La immigració als Estats Units

La Comissió del Senat encarregada d'estudiar els assumptes de la immigració, ha demanat la reducció total del nombre d'estrangers de cada nacionalitat admesos en el territori dels Estats Units fins a un 2 per 100 de la xifra total d'estrangers que per a cada nacionalitat resulta de l'empadronament fet en l'any 1910.

La flota de la "Shipping Board" serà venuda el 14 de març

La Companyia navilera "Shipping Board" té la intenció de subhastar el 14 del present març la totalitat de la seva flota, composta de 1,335 unitats, 423 de les quals presten servei actualment.

FRANÇA

El banc d'emissió or serà a Holanda

"Le Matin", creu saber que el Comitè de pèrits ha acordat definitivament que el nou Banc alemany d'emissió or, tingui la seva seu i domicili a Holanda.

El govern francès i els estudiants pobres

El ministre de l'Interior ha dit que el Govern ha adoptat les mesures necessàries per a afavorir convenientment els estudiants pobres.

JOVENTUT SOCIAL

S'han adreçat a aquesta Joventut nombroses entitats sollicitant conferenciants per als diumenges de quaresma.

Com sia que alguna d'elles no esmenta el dia ni el nombre de conferències que s'han de donar, cal que trametin a la secretaria de "Joventut Social" aquests detalls per tal de facilitar la tasca de la secció de propaganda.

De moment es donaran aquestes conferències:

El President de la Joventut, J. M. Gich,

donarà conferències a Igualada i al Centre Moral de Barcelona; el secretari d'Acció Popular, Francesc Manich, en donarà a Vilanova i a Igualada; el redactor en cap de CATALUNYA SOCIAL, J. Civera i Sormaní, a Barcelona, a Rubí, a Igualada, a Arenys de Mar, a Sarrià i al Poble Nou; i En R. Muniesa a Rubí.

S'ha reprès amb activitat el nomenament de delegats de la joventut social en diverses entitats catòliques.

El Contracte del Treball

PROJECTE DEFICIENT

Després de tantíssimes hores esmerçades per l'I. R. S. en l'estudi d'aquest projecte, i de les discussions aferrissades que provocaren els vocals socialistes en discutir-se, ara resulta poc adaptable a la realitat en algunes parts i molt deficient en punts tan cabdals com la llibertat del treball (que els socialistes ja tindran cura de privar-la de les naturals garanties), i el contracte col·lectiu del treball, que ni tan sols resta reglamentat.

La definició del Contracte del Treball, que encapçala el projecte, i és interessant, diu així: "El Contracte del Treball té per objecte la prestació retribuïda de serveis de caràcter econòmic en les condicions que es pactin segons regles que tendeixin a la normalitat de les relacions entre els elements que intervenen en la producció i en la forma més equitativa de drets i deures".

Heu's aquí un garbuix que sols pot complaure als socialistes, perquè dona peu a diverses interpretacions, i de massa que vol dir no ho pot dir bé, ni és fàcil capir-ho.

La llei s'aplicarà també al treball industrial i al mercantil, i els preceptes seran obligatoris encara que no s'hagin consignat en els Contractes.

Els deures dels patrons estan ben palesament exposats, i no hi ha pas dubte que el seu compliment pot millorar molt les condicions del treball i les relacions entre els elements cabdals de la producció.

Els deures dels obrers que el projecte de llei fixa després, curosament complerts ajudarien eficaçment a aquest gran fi social.

Es qualifica de nul tot pacte que limiti l'exercici dels drets civils i polítics.

Les hores de jornada seran vuit, salvades les excepcions legals.

Es consagra la concessió de vacances retribuïdes, si més no, de nou dies a l'any, en l'època que convingui a uns i altres.

Les faltes per causa de malalties es regiran per disposicions especials.

El punt vital de la retribució del treball no té, ni pot tenir, regles pràctiques de caràcter absolut. L'esperit del projecte en aquest punt és que la retribució de la feina feta sigui justa, de manera que assegurí a l'operari una vida decorosa. Està molt bé. Igualment està bé que siguin en això equiparats el treball de l'home i el de la dona quan tinguin un valor semblant.

El projecte estableix l'organització de Mutualitats per a establir el sobresou familiar a càrrec dels patrons.

Quan es facin necessaris es conjuminaran Reglaments del Treball, exposant-se en llocs adequats als seus fins.

Per bé que l'article 41 consagra nominalment la llibertat de treball, no té les sancions que la podrien fer efectiva, degut a la mala voluntat dels socialistes que són enemics acèrrims d'aqueixa llibertat.

Però... abans que aquest projecte sigui llei...

A. Z.

**Ja sou subscriptors de
CATALUNYA SOCIAL?**

La destrucció dels monuments

Es un fet, ben deplorable per cert, però és un fet, el poc respecte que el nostre poble exterioritza envers les construccions o monuments que ens mostren l'estat de civilització d'èpoques llunyanes, o que un dia deuen ensenyar a futurs segles el progrés de l'actual.

Dissortadament, tampoc són gaires els que es preocupen d'aquest greu mal, i si algú ho fa és únicament per lamentar-se, sense arribar a fer quasi mai cap cosa pràctica que el faci desaparèixer.

No tinc jo pretensions de poder extirpar-lo, però em donaria per satisfet si em reconeguessin els llegidors la meua bona intenció i es convertissin en defensors de les obres arquitectòniques que són patrimoni de tots els catalans.

Tothom que senti l'admiració i respecte que mereixen en general les construccions que tenen un valor artístic, i en especial per aquells monuments que les passades generacions ens han deixat com vestigis de la seva grandesa; tothom que per afició a aquestes antigues obres d'art, en porti visitades un bon nombre arreu de Catalunya, no pot menys de lamentar-se de l'estat en què es troben la majoria d'elles, gràcies al vici de destrucció, fruit de la nulla cultura artísticohistòrica en què viu la gran massa del nostre poble.

Per a no allargar-me massa, no esmento els monuments moderns, urbans especialment, que fan pena de mirar, i on veiem les estàtues mutilades, ornamentals arrencats, i parlaré únicament d'aquelles alludides construccions que formen el patrimoni, més espiritual que material, de les generacions passades: grans i famosos monestirs, severs castells feudals, ornamentals creus de terme, fortíssimes muralles i altres manifestacions de les arquitectures allunyades, que tan abundants són en nostra terra. Visiteu qualsevulla d'aquestes belles construccions, i generalment, les trobareu amb les parets o pedres brutes de noms, gargots o versos; treballs escultòrics escapçats, i per aquest estil, tota mena d'*adornos* amb què molts dels visitants han ajudat la ja prou llastimosa i inevitable obra destructora de la naturalesa.

Qui és que gosà cometre semblants atemptats a les obres que porten la pàtina dels segles? Quines són les causes d'aquest vici del nostre poble?

Els excursionistes o visitants que freqüenten aquestes produccions artísticohistòriques, crec

que poden classificar-se en tres grups; gent de ciutat o poble acostumada a no moure's d'un taller o oficina durant la setmana; estiuejants que recorren les notabilitats de qualsevol gènere pròximes al lloc on sojornen, i un petit grup d'aficionats o professionals de l'art i la història que visiten el monument entre altres motius per estudi.

Els més nombrosos són els del primer grup, però també ho són força els del segon. Naturalment que no estan aquests grups perfectament delimitats, sinó que s'observen nombrosos graus intermitjos.

Els del primer grup, no hi van pas a trobar els sentiments que les velles obres encomanen o els coneixements que proporcionen, sinó que per rutina de sentir anomenar-lo van al lloc per fer-hi el dinar i la gresca, en una paraula, per esplaiair-se després de les jornades de treball, com anirien igualment a una altra banda. Sols un imprecís sentiment de curiositat fa aturar-los davant de la construcció artística que solen trobar vella o mal feta. Després, què fan? Agafen pedres i fan punteria amb qualsevol dels bells objectes que més o menys conservats estiguin en peu, altres s'entretenen escrivint versos o pintant amb motllos el nom del club d'excursió al qual pertanyen, en les parets o pedres de la construcció, i els de més enllà (aquests en nombre molt gros) escriuen, en els mateixos llocs, llurs noms amb gran afició.

Iguals sentiments i afanys de destrucció, portats a cap, potser no amb tant braó, però sí amb molta més responsabilitat pel grau de coneixements que estan obligats a posseir, els trobem en els excursionistes del segon grup, o sigui en els estiuejants que cerquen el repòs en les nostres muntanyes. Gran part de la gent d'aquest grup, joves o damiselles amants del "modern" i no del "vell" que "no val la pena", també cerquen la "glòria" de veure llurs noms escrits per les parets.

El tercer grup, dissortadament molt escàs en la nostra terra, contempla respectuosament, se sent encomanat dels records que la vellesa del monument evoca, estudia detingudament, treu apunts o bé dibuixa, treu fotografies i s'emporta per fi un bagatge de coneixements per a treballar amb ell en dies successius.

L'actitud de la gent del primer grup, ens l'explica d'una part la falta d'illustració històricohistòrica i la petita vanitat de veure's damunt d'un mur el seu nom obscur.

En els del segon grup, la conducta seria més explicable, ja que no pot allegar-se manca de cultura, si no fos una realitat, clau de tots els desordres de la vida moderna: la falta d'espiritualitat o el materialisme. Aquesta perniciosa influència de la moderna societat, esborra tota mostra de cultura o espiritualitat.

I com que insensiblement la gent de poca cultura imita la gent que la posseeix en més alt grau, la mala conducta d'aquests multiplica la incivilitat dels altres.

Certament que s'ha de fer entendre als de poca cultura el respecte que mereixen les obres dels segles passats però res no s'aconseguirà sense l'exemple dels que deuen donar mostres de cultura.

Joventut, respecta les grans obres de la nostra terra i ensenya amb l'exemple que els al-

tres les respectin. Si sou cultes, veureu que escriure els noms damunt les parets de les seculars construccions de la nostra pàtria, en lloc de dignificar-vos us rebaixa.

Que bé expressen aquesta idea aquests versos escrits al castell de Montgrony:

Dels homes ilustrats la memòria
afanyosa en fulls d'or guarda la història.
Els tontos presumits, ja ho sap tothom,
embruten les parets amb el seu nom.

Si totes les persones cultes s'abstenen de fer cap dany, per petit que sigui, a les nostres bel·leses artístiques, els humils imitaran llur exemple.

JAUME MARXUACH

El nou estatge d'«Acció Popular»

Els organismes que responen a una necessitat i fan obra pràctica, àdhuc en mig de la indiferència de la gent, segueixen el seu camí ascensional.

«Acció Popular» tenint en compte que passaran moltes coses però que restaran aquells problemes vius d'immediata solució, ha volgut entendre el seu camp d'acció i eixemplar els seus horitzons, per tal que la seva veu orientadora s'estengui arreu de la nostra terra.

Amb les seccions que ha creat i altres que seran un fet dintre de poc, podrà realitzar una tasca d'apostolat i de propaganda que serà altament beneficiosa per a tots aquells que actuen en el camp social catòlic.

Desgraciadament, la majoria de les entitats catòliques porten una vida esllanguida i han d'aixoplugar-se en estatges humils. Per això és més d'agrair l'esforç d'«Acció Popular», que es posa al nivell de les entitats millors d'Espanya. Difícilment trobaríem una altra entitat que pugui presentar unes oficines i unes dependències més ben muntades.

No fem aquesta afirmació per vanitat, sinó per encoratjar als que lluiten i treballen coratjosament en el camp social catòlic.

Es d'esperar que «Acció Popular», que es disposa a intensificar la seva actuació, podrà portar a bon terme totes les obres que es proposa realitzar. Es auguri d'èxit, l'haver-hi al davant un home de tant prestigi i tanta competència com el senyor Albó.

El dia de Sant Josep, el senyor Bisbe es dignarà beneir el nou estatge.

No cal dir que «Acció Popular» agrairà l'assistència dels presidents de les entitats catòliques i de caràcter cultural, per tal de donar més solemnitat a l'acte d'inauguració.

Publicacions de «Catalunya Social»

El Flagell de la Blasfèmia

PER

Joaquim Civera i Sormani

50 cèntims

Als particulars i a les entitats que vulguin destinar aquest opuscle a la propaganda, se'ls farà condicions especials.

El que passa

ESPANYA ENDINS

El Marroc torna a ésser la més greu preocupació del poble espanyol. Els moros tornen a fer de les seves.

Nosaltres hem de confiar en les promeses del Directori. No hi ha raó per què un escamot de moros tingui en contínua alarma un poble de vint-i-cinc milions d'habitants, amb un exèrcit muntat a l'uropea.

El Govern té de fer-se càrrec que això ha d'acabar-se.

Diuen que ja està aprovat el projecte d'Administració local i que és cosa bona. Així sigui.

Diuen també que el general Aguilera dimiteix el càrrec de president del C. S. G. M. per trobar-se cansat. Ell sabrà per què. En son lloc ja n'hi ha un altre: En Weyler.

Es diu que el nou projecte del Batxillerat conté noranta assignatures. Ja es podria arribar a cent, i compte rodó.

Del projecte del Contracte de Treball ja en parlem en altra banda.

Del de reclutament militar ja en direm quelcom quan el coneguem. Per ara solament es diu que és molt democràtic. Tantdebò.

Els estudiants de Salamanca han recordat molt a temps aquella vella sentència de sa terra: *Quod natura non dat, Salamantica non prestat*. I s'han ficat al llit.

Alguns col·legues francesos sembla que es preocupen de la creixença de la Marina de guerra espanyola.

La qüestió dels Tractats de Comerç ha estat altra volta explotada per aquells que sots pretext de defensar els interessos de l'agricultura, laboren, ells saben per què, a favor dels interessos forans. La vella tàctica de la política lliberal de dividir els productors per tal que tinguin les mans lliures els que intervenen en els aranzels, ha reeixit altra volta, i mentre els queviures pugen i la pesseta baixa, i les fàbriques es tanquen i els agricultors sofreixen.

Quines victòries més tristes les dels lliurecanvistes espanyols!

ESPANYA ENFORA

A la Gran Bretanya se li arruga el front, com sol dir-se. Rieu-vos-en del pacifisme i de l'antimilitarisme dels socialistes.

Igual que els de França, els d'Anglaterra (que ara governen, segons diuen), augmenten tota mena d'armaments i van concentrant al

mar nostre, al Mediterrani, la més formidable esquadra que han contemplat ses pacífiques aigües. Ja fa temps que vàrem anunciar-ho. Mac Donald, que s'està cartejant amb Poincaré per veure de persuadir-lo i arranjar suament la rebregada qüestió de les reparacions alemanyes, fa al mateix temps aquest desplegament de forces al Mediterrani, com si volgués dir a França, i a Itàlia, i a Espanya, que... Anglaterra per tot i sobre tots! Encara tenim sort que ara està un poc distreta amb els problemes de la India, i de l'Egipte, i de Rússia, que són de mal resoldre, perquè si no...

A la India acabarà per concedir-li l'autonomia. Quin remei li queda! Egipte ja la té, però aspira a quelcom més. Quant a Rússia, sembla que el mateix Rikof, successor d'En Lenin, es proposa anar a Londres per entendre's personalment amb Mac Donald.

Els ianquis i els japonesos tornen a barallar-se per la qüestió dels emigrants nipons als EE. UU. — ara no els volen —; qüestió que un dia o altre arborarà el llunyà Orient.

També perilla allí la pau per la possessió de Filipines. Els EE. UU. no es decideixen a donar la independència que els filipins amb tota raó propugnen, per tal que el Japó no converteixi aquell riquíssim arxipèlag en un país protegit seu, que ja sabem el que això vol dir parlant cristianament.

Els mexicans segueixen barallant-se fraternalment, que és la pitjor de les baralles. Per ara tots guanyen, i és que perden tots.

Els Tractats fillols del de Versalles pateixen del mateix vici que aquest i hauran de revisar-se quan Europa vulgui viure tranquil·la.

Els que van seguint la història de la decadència mortal del parlamentarisme es fixen ara en les sessions de la Cambra francesa, convertida en un safareix escandalós. Són molts els francesos de seny que ja demanen públicament una dictadura. De totes maneres, que és sinó una dictadura el govern de Poincaré?

La millora de les relacions franco-germàniques es palesa cada dia més. Ve't aquí un fet que tothom registra amb joia.

La crisi belga ha ajudat a posar els francesos més tractables. Bèlgica ha parlat d'una manera clarivident en el conflicte de les reparacions. Vol que es solucioni amistosament, pacíficament. Però, demés, ha dit a França que no vol ésser el seu satèl·lit en el món econòmic, sinó viure *per se*.

Bonica lliçó per als nostres economistes afrancesats!

J.

Noticiari

ESPANYA

—En la darrera reunió celebrada pel Consell de Direcció de l'Institut de Reformes Socials, es donà compte d'una petició del gremi de Continentals sollicitant que s'exclouï de la llei que regula la jornada dels menors als nens que treballen en aquests establiments.

Per unanimitat s'acordà contestar negativament, tant perquè no és facultat de l'Institut poder fer-ho, com perquè de realitzar-ho seria cometre una injustícia portar-ho a la pràctica.

—Durant la darrera setmana la Caixa de Pensions per a la vellesa i d'Estalvis ha rebut per imposicions la quantitat de 3.341.541 pessetes, i ha pagat per reintegraments d'estalvi, terminis mensuals de pensió i capitals diferits reservats 3.086.945 pessetes, resultant, per tant, una diferència a favor de les imposicions de 254.596 pessetes, havent-se obert 735 llibretes noves.

—Les conclusions elevades al Directori en els mitjans celebrats en favor de la intensificació del retir obrer, són les següents:

Primera. — Que s'afavoreixi el desenrotllament cultural de la nació, facilitant ràpidament l'execució del projecte concebut per l'Institut Nacional de Previsió i les seves caixes col·laboradores, per a construir escoles, mitjançant l'aplicació de les inversions a què es refereix el règim legal de previsió.

Segona. — Que es mantingui la continuïtat en l'acció del règim autònom de previsió perquè el seu progressiu desenrotllament no sigui obstaculitzat per fluctuacions de la política general del país.

Tercera. — Considerar digna d'aplaudiment l'acció de les autoritats governatives que vénen exigint als elements patronals el compliment estricte de la llei de retir obrer, i que s'exciti el zel de les altres perquè imitin tan plausible conducta.

—El Ministeri del Treball recorda als Governadors civils, als alcaldes i als Inspectors del Treball, que les Expendidurries de tabacs i d'efectes timbrats estan exemptes de la llei del Descans Dominical i de les disposicions sobre la jornada mercantil.

—S'ha ordenat que els funcionaris dels serveis d'Inspecció del Treball i de les Delegacions d'Estadística de l'I. R. S. facin una informació referent a la vida industrial.

—Comença a sentir-se malestar entre les

classes mitges i obreres a conseqüència de l'encaïment de la vida, cada dia més difícil.

—Amb tota activitat s'estan constituint per tot Espanya Junes diocesanes per a pendre part en el Primer Congrés d'Educació Catòlica, que promet ésser molt important.

—El Sindicat de tipògrafs Catòlics, de Madrid, ha celebrat Junta general, llegint-se la Memòria del semestre passat. Segons ella, el moviment de cabals ha passat d'onze mil pessetes, invertint-se 4.592 en socórrer els obrers parats del Sindicat. El nombre d'associats passa de 500, havent-ne entrat 148 de nous. Acordà demanar la constitució d'una Patronal catòlica a fi de remeiar la crisi del treball tipogràfic.

—Moltes entitats obreres i nombroses Cooperatives de Catalunya s'han dirigit al Comitè Pro-Retirs Obrers, declarant-se partidaris de la reforma de la llei de Retirs Obrers per tal que puguin cobrar pensió de vellesa tots els obrers que cobrin sous inferiors a sis mil pessetes anyals.

—La *Gaceta* ha portat un R. D. sobre construcció de cases barates, amb el bon intent de facilitar-la, datat el 23 de febrer, que cal que tinguin en compte tots aquells que s'interessen en la solució d'aquest greu problema.

—A Múrcia s'han reunit els Consiliaris dels Sindicats agrícoles adherits a la C. N. S. C. La reunió ha estat profitosa.

ESTRANGER

—Un referèndum popular ha refusat a Suïssa, per 433.000 vots contra 316.000, l'augment de la jornada de treball.

—La Cambra dels Comuns ha acordat, a petició d'un diputat catòlic i amb l'apoiament del partit laborista, la subvenció a les escoles catòliques. Per cert que aquestes han tingut aquest any un augment d'alumnes remarcable, mentre que en van perdent les escoles protestants i jueves.

—Segons noves de Moscou, el Consell dels Soviets ha fet afusellar sis obrers per haver induït els seus companys d'ofici a la vaga.

Per què fer comentaris?

—El president de la Federació del Treball dels Estats Units, Mr. Samuel Gompers, ha declarat que l'acte del govern britànic reconeixent al govern dels Soviets russos constitueix un acte d'hostilitat a la democràcia mundial, del qual haurà de penedir-se. Gompers no concep que això s'hagi fet a favor d'un règim despòtic que ha destruït tota mena de llibertats i és enemic jurat de totes les democràcies.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colòmbia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Àfrica. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

*Es el periòdic de més
circulació de Catalunya*

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any 8 pessetes
Semestre 4

Surt els dissabtes

**IMPREMTA
EDITORIAL
I COMERCIAL**

ATENES A. G.

BARCELONA

Provença, 157 Telèf. 216 G.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PER A ENRIQUIR

la sang, augmentar la gana i fortificar el sistema nerviós, és un medicament sense rival l'aixarop

Hipofosfitos Salud

També es recepta a les criatures delicades i malaltisses. Favoreix en ells el desenrotllament de sistema ossi. Totjust començat a pendre'l, la rosada color de llurs galtetes proclama les excel·lències del preparat. Aprovat per la **Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia** :: 29 ANYS D'EXITS EN CREIXENÇA.

Avís: Rebutgi's el pot si no s'hi llegeix en l'etiqueta exterior, amb tinta vermella, «HIPOFOSFITOS SALUD» perquè amb freqüència i per a major lucre en la venda, hom n'ofereix de similars

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157